

за священнитѣ прѣданіа: „Отъ опазенитѣ
вз църквата догматы и проповѣданіа, нѣ-
кои имамы ный отъ писменно наставле-
ніе, а нѣкои смы пріели отъ апостолско-
то прѣданіе по преемство, тайно. И едны-
тѣ и дрѣгитѣ иматъ тѣзи сѣщата сила
за благочестіето, и на тѣй нѣма да про-
тиворѣчи никой, който има и най малко
свѣдѣніа вз църковнитѣ ўстановеніа. За-
щото ако посмѣймы да отхвърламы не-
писаннитѣ обычаи като маловажны, то-
газь неволно ще повредимъ Евангеліе-
то вз най главното, и отъ апостолската
проповѣдь ще оставимъ едно пѣсто име.
Напримѣръ: да поменемъ прѣди сичко за
пъркото и най общото, дѣто ўповающы-
тѣ на името на Господа нашего Исуса
Христа да правѣтъ на себе-си кръстното
знаменіе, — и да са обръщамы вз мол-
бата си къмъ Истокъ, на тѣй кое писаніе
ны е надчило? Словата на призованіето,
вз прѣложеніето на хлѣба на евхаристіа-
та и на чашата на благословеніето, кой
отъ светыитѣ е оставилъ намъ писменно?
Защото ный не са доволствовамы съ тѣзи
дѣмъ, които апостолытъ или Евангеліето
поменѣватъ, но и прѣдъ тѣхъ и послѣ
произносамы и дрѣгы, които иматъ го-
лѣма сила за таинството и които смы
пріели отъ неписанното ўченіе. Споредъ